

og han tør ikke benegte, hvad der staar i „Morgenbladet“. Det staar fast, at han to Gange her i Thinget har været med til at hengjemme Forslaget for Valgene og senere efter Valgene, og at han ikke har gjort det Allermindste for at faae det frem af Finantsudvalget. Der har jeg været sammen med det ærede Medlem, og jeg veed, hvad han har gjort, og han har ikke gjort noget Forsøg paa at faae det frem.

Berg: Jeg vil bede det ærede Medlem om at citere, hvad jeg sagde, og ikke komme med Kommentarer over, hvad jeg sagde i Lørdags, thi det er ikke det Samme, som der staar. Den Sætning, hvorpaa det kommer an, er, at jeg ligeoverfor den Historie, som det ærede Medlem oplæste af Morgenbladet, har svaret: „Saa vil jeg her sige til det ærede Medlem fra Veire, for at han kan sige til sine Kolleger igjen, at aldrig har Nogen hørt mig udtale nogen anden Opfattelse af dette Forhold end den, som jeg lige siden 1877 har hævdet, at det er ganske vist Folkethingets Berettigelse at bestemme det Tidspunkt til at give Ministeriet det mulige Paaflud til Opløsning, men at det vil være at gaa af Veien for Provisorismen og det provisoriske Ministerium, hvis man i Udvalg eller andensteds handlede i den Hensigt at hengjemme“. Det har jeg sagt i Lørdags, det fastholder jeg, og hvis noget Medlem her eller andetsteds vil paaflaa af mig at have hørt en Opfattelse, der indeholder en Opfordring til at hengjemme eller undgaa at forkaste et Provisorium som dette, skal jeg betegne det med et Udtryk, som jeg parlamentarisk set ikke er berettiget til at bruge under denne Debat. De to Gange, der er Tale derom, nemlig i 1887, hvor der var Tale om at lade det gaa til Udvalg ligesom i Oktober 1877, forefindes der ikke et Ord i Rigsdagstidenden om denne Sag. Det ærede Medlem henviste til en Paafland fra mine politiske Modstandere, om hvad der er foretaget i et Partimøde, for hvilket Folkethingets hvidærede Formand var Formand, jeg antager, at han ved Protokoloplæsning vil afgjøre, hvorledes denne Sag forholder sig. Jeg vil sige det ærede Medlem, at det nytter ham ikke noget ved den Slags Kommentarer at bortvidste, hvad det her gjælder om, hvad det er for et Spørgsmaal, det her dreier sig om. Spørgsmaalet om, hvorvidt vi fremdeles ere, Modstandere af dette Ministerium og ville kæmpe imod det eller ikke, om vi fremdeles tør forkaste dets Provisorium eller ikke, det er Sagen. (Mange Stemmer: Na!). Ja, de Herrer ville gjerne have dækket det Spørgsmaal til,

men det faae de ikke. Det undrer mig, at det ærede Medlem fra Bælum (Bing) er saa meget nidkjær for at komme over det Punkt. Jeg har dog set af hans eget Blad, at han var den skarpeste Modstander af dette Ministerium og dets Provisorisme (Bing: Men ingen Kummel!). Hvad forstaar det ærede Medlem ved Kummel? (Bing: Det Samme som De forstaar derved!). Hvor var det ærede Medlem henne, da han var saa ivrig i sin Politik. Han maa dog ikke være saa hel fremmed for denne Tankegang, da han tidligere var en af Hovedlederne for den bestemtste Modstand imod Provisorismen. Det forekommer mig, at det ærede Medlem nu har faaet en hel anden Opfattelse af Politik, end han tidligere har haft, og jeg antager ogsaa, end mange af hans Venner have haft, som have stemt paa ham — men det kan jo senere blive afgjort, det er overordentligt interessant, at vi kunne faae ærede Medlemmer frem og ligesom faae betegnet deres politiske Fysionomi strax. Det nytter altsaa ikke at komme nærmere ind paa den Sag. Den store Forskjel er den: Hvis det ærede Medlem eller andre ærede Medlemmer vare komne og havde sagt: Vi ønske ligesom i denne Sag forkastet, men vi ønske den blot foreløbig opbevaret for dette Formaalets Skyld, vi ere ganske enige med Hensyn til Hensigten, at den bør forkastes saa tydelig, at vi ikke paa nogen Maade kunne lade Ministeriet være i nogen Tvivl om, hvad Folkethingets Mening med Hensyn til det faktisk opretholdte Provisorium er — hvis de Herrer havde sagt det, vilde jeg have bøiet mig, ligesom jeg gjorde i 1877, og efter Forholdene i 1887, da Hensigten var den samme, og da Politiken var den samme. Men efterat man havde etableret den nye Politik, hvorefter det ministerielle Spørgsmaal var dødt, og hvorefter Ministeriet gjerne maatte blive, naar man ellers kunde blive enige om andre Ting, saa var Stillingen en hel anden. Alligevel skulde det ikke have forhindret os i at gaa den Vej. Jeg maa derfor bede det ærede Medlem om ikke at være saa hidsig med at ville hengjemme eller ombanne til Lovlig Lov — det er det Interessanteste — dette Ministeriums Provisorium; thi jeg tror ikke, at de Herrer, hvorledes de end bære sig ad, kunne faae Folk, der tænke sundt, ikke overintelligente Folk udenfor denne Sal, til at forstaa denne Slags Politik.

Solstein: Det skal hverken lykkes det ærede Medlems Adjutanter eller ham selv at faae os til at gaa bort fra det, som her er paa Dmtale, og som er af den største Bigtighed. Det dreier sig ikke om saadanne